

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.731/2022/18.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2023. február 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2022. szeptember 12. napján kihirdetett 17.B.33/2022/29. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 vádlott személyazonosító igazolványának száma: személyi igazolvány szám

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 9 144 (kilencezer-egyszáznegyvennégy) forint bünnügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával Terhelt1 vádlottat 9 rendbeli - ebből 6 rendbeli folytatólagosan elkövetett - terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény - a továbbiakban: Btk. - 316. §, 314. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont] miatt 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette és elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott büntetés tartamába - annak végrehajtása esetén - beszámítani rendelte és megállapította, hogy a bűnjelként lefoglalt dokumentumok az iratok részét képezik, illetve kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 441 241 forint bünnügyi költségből 350 455 forint megfizetésére az állam javára, a fennmaradó 90 786 forint vonatkozásában pedig akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

[3] A vádlott védője a fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben a bűncselekmény hiányában történő felmentést célzó fellebbezését változatlanul fenntartotta. Megismételte azon álláspontját, amely szerint a vádlott esetében a végszükség, mint büntethetőséget kizáró ok áll fenn, mivel hosszú ideje nem jutott hozzá az őt megillető nyugdíjához, emiatt saját és csekély jövedelemmel rendelkező házastársa gyógyszereit nem tudta megvásárolni, a különböző hivataloknak írt fenyegetéssel pedig csak azt akarta elérni, hogy a nyugdíját részére átadják és eképpen biztosítani tudja saját és házastársa gyógyszereinek beszerzését. A gyógyszerek hiánya pedig oda vezethetett volna, hogy mindkettőjük egészségi állapota megromlik, a veszély elhárításának célszerű módja így az volt, ha a vádlott elektronikus üzeneteivel közvetlen nyomást gyakorol a hatóságokra, cselekménye tehát nem büntetendő. A védő ezen túlmenően bizonyítási indítványt terjesztett elő a vádlott és gondnok1 hivatásos gondnok között lezajlott beszélgetésről készült hangfelvétel lejátszása iránt, mely beszélgetés arról szól, hogy a hivatásos gondnok megtagadja a vádlott nyugdíjának átadását.

[4] A fellebbezését a vádlott is részletesen indokolta, melyben az elsőfokú eljárás során előadottakat és leírtakat ismételte meg.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.403/2022/3. számú észrevételében a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak találva az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[6] A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el a védő erre irányuló indítványa folytán, figyelemmel a Be. 598. § (5) bekezdésében írtakra.

[7] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezését és az írásbeli indokolásában foglaltakat változatlanul fenntartotta. A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában az írásban leírtakat fenntartotta, emellett az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte hivatkozással arra, hogy a szakértők és a hatóságok nem vizsgálták, hogy mi vezetett a bűncselekményhez.

[8] A vádlott és védőjének fellebbezése nem mutatkozott alaposnak.

[9] A jogorvoslatok irányára tekintettel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljes volt a felülbírálat, azaz a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a perjogi szabályok, a tényállás megalapozottsága, a bűnösség, a cselekmény jogi minősítése, a büntetés kiszabása és egyéb kérdések vonatkozásában is arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyos relatív eljárásjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[11] A törvényszék a Be. 163. § (1), (2), (3) bekezdéseiben írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdésében meghatározott tényálláshoz kötöttség elve folytán a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[12] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű, közvetlen, közvetett bizonyítékokat megvizsgálta és azokat hibátlanul, a logika törvényei, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. A történeti tényeket alátámasztó bizonyítékokat teljeskörűen, s tényleges tartalmukkal összhangban értékelte, melynek során a vádlott ténybeli beismerő vallomása mellett alapos vizsgálatnak vetette alá az arra vonatkozó védekezését, hogy mi vezetett a szóban forgó e-mailek megírására és elküldésére. A vádlott beismerte a cselekmény elkövetését, mely beismerő vallomását alátámasztották az egyes hivataloktól beszerzett, az eljárás tárgyát képező vádlotti e-maileket tartalmazó okiratok, valamint a cselekményről főként közvetetten tudomást szerző tanúk vallomásai is. A vádlott beszámítási képességére nézve pedig a szakértői bizonyítás anyaga volt meghatározó, melyet a törvényszék nagy gondossággal, az egyes szakértők által tett megállapításokat részletekbe menően elemezte.

[13] Az elsőfokú bíróság tehát a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, indokolási kötelezettségét részletesen és meggyőzően teljesítette. Éppen ezen okból nem volt indokolt a védő által a másodfokú eljárásban elterjesztett bizonyítási indítvány teljesítése, hiszen a vádlott beismerte, hogy a terhére rótt fenyegető e-mailek tőle származnak, vallomása szerint tisztában volt azzal, hogy mit ír, amit legfőképpen az motivált, hogy nem tudta megvenni a gyógyszereit. A nyugdíja átadásának a cselekmény megtörténte kapcsán nem volt jelentősége, a bizonyítási indítvány teljesítése így szükségtelen volt, az csupán az eljárás elhúzódását eredményezné.

[14] Az elsőfokú bíróság büntethetőségi akadály hiányában törvényesen von következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is megfelel a büntető anyagi jognak. A bűnösség és a minősítés revíziója kapcsán az ítéltábla nem találta megalapozottnak a védőnek a végszükségre, mint büntethetőséget kizáró okra történő hivatkozását.

[15] A Btk. 23. § (1) bekezdése szerint nem büntetendő annak a cselekménye, aki saját, illetve más személyét vagy javait, közvetlen és másként el nem hárítható veszélyből menti vagy a közérdek védelme érdekében így jár el, feltéve, hogy a cselekmény nem okoz nagyobb sérelmet, mint amelynek elhárítására törekedett.

[16] A végszükség egy veszélyhelyzetet feltételez, amely veszélynek azonban közvetlennek és másként el nem háríthatónak kell lennie. Jelen esetben az, hogy a vádlott által indított eredménytelen peres eljárásokból keletkező perköltség meg nem fizetése miatti végrehajtási eljárás következtében a vádlott nyugdíjának egy része letiltás alá került, nem eredményezett közvetlen veszélyt, a vádlott vagy házastársa személyét nem fenyegette olyan reális veszély, amely másként nem volt elhárítható. Összeségében tehát az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a vádlott bűnösségét a 9 rb. terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntetében.

[17] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat megfelelően feltárta. A vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыos büntetés szabott ki, amely kifejezi az egyéniesítés követelményeit is. A vádlott korlátozott beszámítási képességére, idős korára, megromlott egészségi állapotára tekintettel a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetést kellően arányosnak tartotta a másodfokú bíróság, ezért a felmentést célzó fellebbezés keretein belül annak enyhítésére nem látott alapot.

[18] Az elkövetett bűncselekmény jellegére, s a vádlott elmeállapotára tekintettel helytálló volt az az elsőbírói álláspont is, amely szerint a próbaidő eredményes elteltéhez a vádlott rendszeres figyelemmel kísérése szükséges, ezért pártfogó felügyeletének elrendelése indokolt. Megfelelnek a törvénynek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a bűnjelek további sorsára, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések is.

[19] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezések alyptalansága folytán a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, a vádlott személyes adatai közül személyazonosító igazolványának számának rögzítése mellett [Be. 604. § (3) bekezdés c) pont, Be. 561. § (2) bekezdés b) pont, Be. 184. § (2) bekezdés e) pont].

[20] Tekintettel arra, hogy a vádlott és védőjének fellebbezése eredményre nem vezetett, így nem volt indokolt a Be. 613. § (2) bekezdésben írt rendelkezés alkalmazása, ezért a másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével felmerült bűnügyi költség megfizetéséről az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésében írtakra is.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k. előadó
bíró,

Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 17.B.33/2022/29. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla
Bf.III.731/2022/18. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2023. február 9.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke